

дете ни е изпратил бог. Сега
разбирам, че едно било е много,
че тя е само нашето проклятие.
Вън, вещице!

ЛОЙКАТА

- О, господи, спаси я!
Не бива, сър, така да се ругае!

КАПУЛЕТТИ

- Защо, премъдра?—Дръжте си езика,
при своите кльокарки вий вървете!

ЛОЙКАТА

- Че нищо лошо аз не казах.

КАПУЛЕТТИ

- Стига!

ЛОЙКАТА

- И дума да не може да се каже.—

КАПУЛЕТТИ

- Кльокни, глупачко, тука място няма
за кльокни — при съседките иди!

ГОСПОЖА КАПУЛЕТТИ

- Не се гневете!

КАПУЛЕТТИ

- О, ще полудея! > |

Та туй съм мислил цял живот! В игра,
на работа, на яве и на сън,
и денем и ноще, през всяко време,
и сам и в общество — все туй съм мислял
да я омъжа!—И сега, когато
намерих и съпругот род богат,
и млад, и хубав, знатен господин,
добре възпитан, с качества на рицар,